

Országgyűlési Napló

**a 2020. május 2-i
ünnepi ülésről**

Kövér László és Lezsák Sándor
elnöklete alatt

Jegyzők: *Földi László, dr. Szűcs Lajos*

Tárgyai	Hasáb
Az ünnepi ülés megnyitása	16935
Kövér László, az Országgyűlés elnökének ünnepi beszéde	16935
Dr. Áder János köztársasági elnök ünnepi beszéde	16937
Magyarország népképviseleti rendszerének harminc évvel ezelőtti visszaállításáról című politikai nyilatkozatra vonatkozó javaslat zárószavazása	16941
Dr. Szűcs Lajos jegyző	16941
Himnusz	16943
Napirend utáni felszólalások:	
Dr. Simicskó István (KDNP)	16943
Dr. Keresztes László Lóránt (LMP)	16945
Z. Kárpát Dániel (Jobbik)	16947
Dr. Varga-Damm Andrea (Jobbik)	16949
Bejelentés az Országgyűlés következő üléséről	16952
Az ünnepi ülés bezárása	16952

Az ülésen jelen voltak:

ÁDER JÁNOS köztársasági elnök, ORBÁN VIKTOR miniszterelnök, GULYÁS GERGELY Miniszterelnökséget vezető miniszter, ROGÁN ANTAL, a miniszterelnök kabinetfőnöke, DR. NAGY ISTVÁN agrárminiszter, DR. PINTÉR SÁNDOR belügyminiszter, DR. KÁSLER MIKLÓS emberi erőforrások minisztere, DR. BENKÓ TIBOR honvédelmi miniszter, DR. VARGA JUDIT igazságügyi miniszter, SCHANDA TAMÁS JÁNOS innovációs és technológiai minisztériumi államtitkár, MAGYAR LEVENTE külgazdasági és külügyminisztériumi államtitkár, VARGA MIHÁLY pénzügyminiszter, BÁRTFAI-MAGER ANDREA tárca nélküli miniszter, DR. SEMJÉN ZSOLT tárca nélküli miniszter, SÜLI JÁNOS tárca nélküli miniszter.

Az Országgyűlés ünnepi ülése
2020. május 2-án, szombaton
(11.02 óra - Elnök: Kövér László
Jegyzők: Földi László és dr. Szűcs Lajos)

ELNÖK: (A teremben lévők felállnak, és ezzel köszöntik a választópolgárok közösségét. Amikor az ülést vezető elnök helyet foglal, a teremben lévők is leülnek. - Dúró Dóra és Volner János független képviselőknél kívül az ellenzéki képviselők egyike sem tartózkodik az ülésteremben.) Tisztelt Ház! Az Országgyűlés május 2-ai **ünnepi ülését megnyitom**. Tájékoztatom önöket, hogy az ülés vezetésében Szűcs Lajos és Földi László jegyző urak lesznek segítségemre.

Tisztelt Országgyűlés! Kérem önöket, hogy felállva köszöntsük Áder János köztársasági elnök urat. (A teremben lévők felállva köszöntik dr. Áder Jánost, aki elfoglalja helyét a díszpáholyban.) Köszönöm.

Tisztelt Ház! Mai ünnepi ülésünkre harminc esztendővel az után kerül sor, hogy 1990. május 2-án megalakult a rendszerváltoztatásnak nevezett, negyvenöt évnyi kommunista diktatúrából való tárgyalásos átmenet eredményeképpen szabadon választott, demokratikus magyar népképviselő.

Tisztelettel köszöntöm Áder János köztársasági elnök urat, a kormány tagjait, Domokos László urat, az Állami Számvevőszék elnökét és a megjelent országgyűlési, illetve európai parlamenti képviselő hölgyeket és urakat. Köszöntöm vendégeinket és mindazokat, akik figyelemmel kísérik a mai ünnepi ülést.

Tudatom önökkel, hogy eredeti terveink szerint a mai napon e teremben egy olyan díszülésre került volna sor, amelyre meghívást kaptak volna mindazok, akik harminc évvel ezelőtt e Ház falai között képviselői esküt tettek. Sajnálatos módon azonban a világot sújtó járvány miatt csak a jelen körülmények között van módunk emlékezni történelmünk e fontos dátumára és eseményére. Ennek okán is engedjék meg, hogy mindannyiunk nevében tisztelettel köszöntsem mindazon távol lévő volt képviselőtársainkat, akik részt vettek az 1990-ben megválasztott Országgyűlés munkájában, és bár személyesen nem lehetnek jelen, de talán otthonukban együtt ünnepelnek velünk. Köszönjük a nemzet bizalmából végzett szolgálatukat, hasonlóképpen mindazt a munkát, amit képviselői mandátumuk letétele után az országért végeztek, és jó egészséget kívánunk nekik! (Hosszan tartó taps.)

Engedjék meg, hogy név szerint is kiemeljem azokat, akiknek a történelem ura kegyelméből megadatott, hogy ma is közbizalmi tisztséget viselve jelen lehessenek. Köszöntöm Orbán Viktor miniszterelnök urat (Taps.), Varga Mihály miniszter urat, Hörcsik Richárd, Kósa Lajos és Németh Zsolt országgyűlési bizottsági elnök urakat (Taps.) és Deutsch Tamás urat, a Fidesz és a KDNP európai parlamenti delegációjának vezetőjét. (Taps.)

Tisztelt Hölgyeim és Uraim! Szomorúan, de azt is meg kell állapítanunk, hogy az 1990 és 1994 között

működött parlament tagjai közül 131 volt képviselőtársunk már nincs az élők sorában. Megkérem önöket, hogy néma felállással fejezzük ki irántuk tiszteletünket. (A teremben lévők egyperces néma felállással adóznak az elhunyt képviselők emlékének.) Köszönöm.

Tisztelt Képviselőtársaim! Emlékezni kötelezettség; kegyeleti kötelezettség múltunk jelesei felé, amellyel ugyan mi nekik tartozunk, de magunkat, a jelenben élőket szolgáljuk azzal, hogy megóvjuk a felejtéstől mindazt az értéket, teljesítményt, amellyel ők a közösséget élni segítették, átmentve századok sorának megpróbáltatásain. Az emlékezés tehát a történelem által hitelesített mérce igénybevételét is jelenti, mellyel megmérhetjük önmagunkat, és mellyel elválaszthatjuk a jót a rossztól, az igazat a hamistól. De emlékezni és emlékeztetni legfőképpen a jövő felé fennálló adósságunk, melynek lerovását elmulasztva könnyen kiszolgáltatott helyzetbe taszíthatjuk az utánunk következőket.

Kedves Barátaim! Mi, a rendszerváltoztatás még ma is aktív nemzedéke, a béke gyermekei vagyunk, akiknek élete, pályafutása eddig mentes lehetett az olyan közösségi megpróbáltatásoktól, tragédiáktól, amilyeneket a korabeli hazug tankönyvek és pártállami propaganda ellenében a családi emlékezet tett számunkra személyes élménnyé, belső valósággá. Nagyszüleink történetei két világháborúról, Trianonról, megszállásokról, két totalitárius rendszer rémuralmának rettenettel teli hónapjairól és éveiről, szüleink elbeszélései 1956-ról vagy 1968-ról, a szemünk előtt zajló mindennapi küzdelmeik, helytállásuk a mi élni segítő tudásunkká vált, hogy majd jobban megérthessük, mi történt 1980-81-ben Lengyelországban, s hogy az ezt követő években mi történik velünk.

Hasonlóképpen, a harminc évvel ezelőtti alakuló ülést az 1947-es Nemzetgyűlés elnökeként megnyitó, a nemzeti szuverenitás pislákoló lángját 88 éves koráig emigrációban őrző Varga Béla, az alakuló ülés korelnöki tisztét betöltő Kéri Kálmán, Demjén Pál, majd a későbbi országgyűlésekben velünk egy sorokban ülő Horváth János, Varga László, Wittner Mária és mások a személyes életünk valóságává tették a történelem általuk képviselt darabját, mintegy rajtunk keresztül összekötve a nemzeti szuverenitásunk elvesztése előtti múltat az ennek visszaszerzése utáni jövővel.

A személyesen átélt történelem láncá azonban megszakadni látszik. A mi nemzedékünk szavát az utánunk jövők előtt már nem hitelesíti olyan szenvedéstörténet, mint amilyen az előttünk járónak osztályrészül jutott. Mindez azonban nem kisebbíti, ellenkezőleg, növeli a felelősségünket, hogy az emlékezés és emlékeztetés révén is megtegyünk mindent azért, hogy a következő nemzedékek ne tévedjenek el a látszólagos békeidők útvesztőiben, hogy megpróbáljuk megóvni őket attól, hogy számukra is történelmi idők hozzák el azokat a kényszerű tapasztalatokat, amelyek megkülönböztethetővé teszik számukra a jót és a rosszat, az igazat és a hamisat, a demokráciát és

az önkényuralmat, a szabadságot és annak hiányát. Ezért kell emlékeznünk visszanyert önrendelkezősük első napjára is.

Tisztelettel felkérem Áder János urat, az 1990-ben megválasztott Országgyűlés képviselőjét, hogy Magyarország köztársasági elnökeként mondja el ünnepi beszédét. *(Taps. - Dr. Áder János a díszpáholyból az ülésterembe megy, majd fellép a szónoki emelvényre. - Taps.)*

(11.10)

DR. ÁDER JÁNOS köztársasági elnök: Tisztelt Házelnök Úr! Tisztelt Miniszterelnök Úr! Tisztelt Képviselő Hölgyek és Urak! Tisztelt Országgyűlés! „Az emberi szabadság nem körülmény, hanem feladat” - ezek Varga Béla szavai, akinek 1947 júniusában a letartóztatás elől külföldre kellett menekülnie, és csak 1990-ben, 87 évesen térhetett haza. Az utolsó szabadon választott Nemzetgyűlés elnöke 1990. május 2-án az Országgyűlés alakuló ülésén szólhatott a szabadon választott képviselőkhöz. Ő pontosan tudta, mit veszített el Magyarország 1947-ben, amikor az országra az elnyomatás éjjele borult.

Hozzá hasonlóan sokan emigráltak, az itthon maradók pedig nem tehettek mást, mint hogy a megszűnő szabadságot saját belső szabadságukba menekítették. Az ily módon megőrzött belső szabadság nélkül sem 1956-hoz, sem 1990-hez nem juthattunk volna el. A Nemzetgyűlés korábbi elnöke ezért is köszönte meg a magyar nemzetnek, hogy, idézem: „szabadságszeretetét több mint négy évtized alatt őrizte oly módon, hogy anélkül a mai napig így eljutni nem tudott volna”.

Tisztelt Ház! Harminc évvel ezelőtt ezen a napon, május 2-án lezártunk egy korszakot. Az Országgyűlés alakuló ülésén Szűrös Mátyás ideiglenes köztársasági elnök és Szabad György, az Országgyűlés későbbi elnöke mellett hárman szólaltak fel: Varga Béla, Vörös Vince, Kéri Kálmán - három tanú. Személyes történetük is jól példázta, hogy miért kellett lezárni egy 45 éves történelmi korszakot, miért kellett egy új politikai, közjogi, alkotmányos rendszer kiépítésére szoroznunk.

A mai Országgyűlésnek mindössze hét olyan tagja van, aki részese volt a harminc évvel ezelőtti történelmi pillanatnak. A mai parlament legfiatalabb képviselője 1990. május 2-án még meg sem született, jó néhányan pedig még az óvodában ismerkedtek a társas együttlét szabályaival. *(Derűltség.)* Érdemes hát felidézni, hogy milyen korszakot zártunk le, mert az a rendszer, még ha népi demokráciának hazudták is, diktatúra volt. Az a rendszer valóban diktatúra volt.

1990-ben lezártunk egy olyan korszakot, amelyben a mentelmi jog sem tudta megakadályozni a legnagyobb parlamenti párt főtitkára, Kovács Béla elhur-

colását a Szovjetunióba. Lezártunk egy olyan korszakot, amelyben Magyarország miniszterelnökét, Nagy Ferencet politikai krimibe illő módon kényszerítették lemondásra. Lezártunk egy olyan korszakot, amikor a választók döntését semmibe véve csalással, erőszakkal a kommunisták minden hatalmat a kezükbe kapartottak. Többpártrendszer helyett egypártrendszer, népképviselő helyett pártközpont, választás helyett szavazás, Országgyűlést helyettesítő Elnöki Tanács, törvényeket helyettesítő törvényerejű rendeletek, önkormányzatok helyett tanácsok, szólásszabadság helyett cenzúra, gyülekezési szabadság helyett korlátok, nemzeti hagyományok helyett tilalomfák, forradalom helyett ellenforradalom, független igazságszolgáltatás helyett népbíróságok, törvényesség helyett koncepciók perék. Ez a rendszer nehezen akart teret engedni az újnak.

1989. október 30-án kihirdették ugyan az új választójogi törvényt, de ugyanezen a napon az MSZP budapesti bizottsága még koszorúzást rendezett a Köztársaság téri pártház '56-ban elesett védőinek tiszteletére. November 26-án ugyan lezajlott a négyigenes népszavazás, de néhány nappal később Grósz Károly politikai hibának nevezte a Munkásörtség felszámolását. December 22-én Szűrös Mátyás kitűzte a parlamenti választások időpontját, de egy bő hónappal korábban az MSZP még a nagy októberi szocialista forradalom megünneplésére hívta a magyar társadalmat.

Tisztelt Hölgyeim és Uraim! A szabadság mindig feladat. Az 1990. május 2-án megalakult új Országgyűlésre várt, hogy a lelkekben átmentett szabadságvágyból jogállamot építsen, megteremtse a szabadság feltételeit, megerősítse annak alkotmányos alapjait, létrehozza a demokrácia, a népszuverenitás intézményeit. Ma, harminc év múltán erre a napra emlékezünk.

Az első Országgyűlés munkájában egyszerre volt jelen a reformkor elkötelezettsége, 1848 lelkesedése, a kiegyezés bölcsessége és '56 bátorsága. Köszönet mindazoknak, akik tudásukkal, szorgalmukkal, elhivatottságukkal segítettek az új politikai, alkotmányos intézményrendszer megteremtését. Köszönet azoknak, akik részesei voltak annak a közjogi honfoglalásnak, ami csak az 1848-as törvényalkotási folyamathoz hasonlítható.

Köszönet Göncz Árpádnak, az 1990-ben született szabad Magyarország első köztársasági elnökének. Köszönet Antall Józsefnek, az 1990-ben született szabad Magyarország első miniszterelnökének. Köszönet Szabad Györgynek, az 1990-ben ismét szabadon választott Országgyűlés első elnökének. *(Taps a kormánypártok és Volner János részéről.)*

Deák Ferenc néhány esztendővel a levert szabadságharc után, a kiegyezés nehéz munkájának kezdetén így fogalmazott: első és legszentebb kötelességünk minden erőnket, minden tehetségünket arra fordítani, hogy Magyarország Magyarország maradjon. A XX. század végi rendszerváltó nemzedéknek ta-

lán még ennél is nagyobb kihívás jutott harminc esztendővel ezelőtt: azért kellett megküzdenuk, hogy Magyarország ismét Magyarország lehessen; haza, melyet mindannyian magunkénak mondhatunk; független ország, mely nem kiszolgálja, nem csatlósa senkinek; közösség, ahol a hazaszeretetet nemcsak az emberek hűségét jelenti, hanem azt is, hogy az állam is hűséges polgáraihoz.

Magyarországot 1989-ben a nyilvánosan megélt gyász ébresztette föl több évtizedes tetszhalott állapotából. Míg Nagy Imre és mártírtársainak újratemetése a lelkekben hozta el a fordulatot, az Ellenzéki Kerekasztal az alkotmányos átalakulást készítette elő.

(11.20)

A politikai rendszerváltásban ott volt a sóhajtvá reménykedők évtizedes türelme, a változást akarók hangos kiáltása, a közélet színpadára lépők tenni akarása és a fejüket politikaformálásra adók elszántsága.

1990 tavaszán - 45 év után - ismét szabadon választhatott az ország, de a munka dandárja még hátravolt. Az új törvényhozásra várt, hogy létrehozza hazánk demokratikus intézményeit, Magyarország minden polgára számára biztosítsa a régóta vágyott szabadságjogokat. Az új képviselőkre várt, hogy hétföldes léptekkel induljanak el azon az úton, ahol gazdaságunk piac-, verseny- és magántulajdon-alapúvá válik, ahol új, erős, egyenlő felek közötti szövetségeket kötünk, ahol a határok átjárhatóvá válnak, ahol tagjai leszünk a NATO-nak és az Európai Uniónak; amikor Magyarország ismét Magyarország lesz.

Tisztelt Ház! A magyar közjogban egyedülálló, ami 1989-90-ben Magyarországon történt. Az Ellenzéki Kerekasztal tárgyalásain, majd a háromoldalú politikai egyeztetéseken néhány hónap alatt sikerült Magyarországot új politikai rendszerének intézményes kereteit megalkotni. A tárgyalásokon egyszerre támaszkodhattunk Magyarország közjogi hagyományaira és a nyugat-európai alkotmányos megoldásokra.

Kevesen tudják, de hazánkban például a közpénzek elköltését már 1870-től ellenőrizte az Állami Számvevőszék, mint ahogy a törvényhatóságok - ma úgy mondjuk: önkormányzatok - munkájának törvényi szabályozása is 1886-ra nyúlik vissza. De építettünk 1945 utáni közjogi megoldásokra is, például amikor az Elnöki Tanács helyett a köztársasági elnök jogintézményét alkottuk újra.

Más országok tapasztalatai, megoldásai jól egészítették ki a magyar hagyományokat. Így lett jogrendszerünk része a német mintára honosított konstruktív bizalmatlansági indítvány, az osztrák-német modellt követő Alkotmánybíróság vagy az elsőként Svédországban föllállított ombudsmani rendszer. Az Ellenzéki Kerekasztalnál megkezdett és a '89-es Országgyűlés által szentesített munkát az új Országgyűlés teljesítette ki. Már 1990 júniusában sor került az első alkotmánymódosításra, amit az év végéig öt további követett.

Mindössze néhány hónap alatt kellett megalkotni az őszi önkormányzati választások intézmény- és szabályrendszerét. Az első Országgyűlésnek ki kellett alakítania egy modern jogállam igazságszolgáltatási rendszerét: bíróságokról, ügyészségről, ügyvédekről, közjegyzőkről szóló törvények. Meg kellett alkotni a tervezőgazdaságot felváltó piacgazdaság jogszabályait: gazdasági törvény, versenytörvény, csódtörvény, gazdasági kamarákról szóló törvény, pénzmosás elleni törvény.

El kellett fogadni a földrendezés, földkiadás, földhasználat új szabályait. Újra kellett szabályozni a munka világát, rendelkezni kellett az egyházi ingatlanokról. Sok-sok órát szántunk a kárpótlás kérdésére, de az állami ünnepek, szimbólumok törvényi szabályozása is megoldásra várt.

Harminc évvel ezelőtt az Országgyűlés alakuló ülésén, de még az első ciklus utolsó ülésnapján is joggal idézhattük volna Kossuth Lajost, aki 1848 júniusában Magyarország első népképviselői országgyűlésében azt mondta: „Lehetetlen nem hinnem, lehetetlen nem meggyőződve lennem, hogy bármiben különbözzenek is a vélemények e házban, a haza szent szeretete, a haza becsületének, a haza önállásának, a haza szabadságának oly érzete, hogy azért utolsó csepp vérét is kész a ház feladni: ez mindnyájunkkal közös.”

Eltelt harminc év. A mai Országgyűlésben zajló vitákhoz inkább egy másik Kossuth-idézet illik, amit a veszélyhelyzeti törvény kapcsán már a figyelmükbe ajánlottam: „...az országgyűlés politikáját azon magasságra méltóztassanak felemelni, melyet az idő elénkbe szab. (...) emeljük fel politikánkat a körülmények színvonalára...”

Tisztelt Ház! Aki az előbbi rövid, de korántsem teljes összefoglalást hallotta, joggal teheti fel a kérdést: mindaz, amit az említett években alkottunk, kiállta-e az idő próbáját? Nyugodt szívvel mondom: igen.

Magyarország független, demokratikus jogállam, szabad ország. Olyan ország, ahol ma már természetes, hogy szabadon mondjuk el a véleményünket, szabadon gyülekezünk, közlekedünk. Szabadon vállalkozhatunk. Szabadon választunk képviselőket, polgármestereket. Szabadon hozhatunk létre szakmai, érdekképviselői, politikai szervezeteket. Szabadon veszünk részt különböző nemzetközi szervezetek munkájában. A szabadság azonban törekeny; ahogy Ronald Reagan fogalmazott: minden nemzedéknek folyamatosan küzdeni kell érte, és védelmeznie kell.

Tisztelt Országgyűlés! Az elmúlt hetekben azt kellett megtapasztalnunk, hogy szabadságunknak nem csak politikai vagy jogi korlátai vannak. Ma nem külső erő, hanem egy láthatatlan vírus akadályoz minket abban, hogy harmadik éven kivívott szabadságunkat élvezhessük. Félelem, bizonytalanság, a jövőért és szeretteinkért való aggodás tölti ki mindennapjainkat - és a remény. A remény, amit az összefogásnak, segítőkészségnek, áldozatvállalásnak, egymásért érzett felelősségnek újabb és újabb, időnként megható, máskor tanulságos példái táplálnak.

Az elmúlt hetekben a járvány nemcsak törékenységre figyelmeztetett, de a társadalmi összefogás erejét is megmutatta. A járvány majd véget ér, életünk visszatér a rendes kerékvágásba. Ahhoz, hogy ez minél gyorsabb megtörténjen, nemzeti összefogásra van szükség. A ránk váró feladatok megoldásához használjuk erőforrásként mindazt, amit az elmúlt harminc évben elértünk és mindazt, amit az elmúlt hetekben megtapasztaltunk, hogy hamarosan újra élvezhessük a megszokott szabadságot. *(Hosszan tartó taps a kormánypartok soraiban. - Volner János tapsol. - Dr. Áder János visszatér a díszpáholyba, és helyet foglal.)*

ELNÖK: Tisztelt Országgyűlés! Megköszönöm Áder János köztársasági elnök úr szavait.

Tisztelt Ház! Soron következik a „**Magyarország népképviselői rendszerének harminc évvel ezelőtti visszaállításáról**” című, P/10189. számú politikai nyilatkozatra vonatkozó javaslat zárószavazása. Felkérem Szűcs Lajos jegyző urat, hogy ismertesse a politikai nyilatkozat szövegét.

DR. SZŰCS LAJOS jegyző: „Az Országgyűlés politikai nyilatkozata Magyarország népképviselői rendszerének harminc évvel ezelőtti visszaállításáról.

Az Országgyűlés tisztelettel emlékezik meg az ország állami önrendelkezése 1944. március tizenkilencedikén történt elvesztését követő első szabadon választott népképviselő 1990. május másodikiként megalakulásáról, amely - Alaptörvényünk szerint - hazánk új demokráciájának és alkotmányos rendjének kezdete.

(11.30)

A szabad országgyűlés az ettől a jogtól évtizedekig megfosztott magyar polgárok demokratikusan nyilvánított akaratából jött létre.

Az Országgyűlés tagjai fejet hajtanak mindazon magyarok helytállása előtt, akiknek hűsége, szabadságvágya, bátorsága és áldozatvállalása elengedhetetlen volt ahhoz, hogy - amint az ország függetlenségének elvesztését okozó külső körülmények változása lehetővé tette - a magyar nép ismét önön kezébe vehesse sorsát. Hálával emlékezünk a nemzetiszocialista, illetve a kommunista diktatúra és az idegen megszállás ellen küzdő, és a vértanúságot is vállaló honfitársainkra, az 1945-ös és 1947-es nemzetgyűlés demokratikus meggyőződésük mellett mindvégig kitartó képviselőire, 1956-os forradalmunk és szabadságharcunk hőseire, a rendszerváltoztatás folyamatának nemzet és demokrácia iránt elkötelezett előkészítőire és elindítóira éppúgy, mint azokra, akik mindennapi munkájukkal, erőfeszítéseikkel, tehetségükkel és szorgalmukkal, gyermekeik felnevelésével járultak hozzá az ország fennmaradásához.

Kegyelettel gondolunk az első szabadon választott országgyűlés elhunyt tagjaira, s megbecsüléssel mindazon képviselőtársainkra, akik a rendszerváltoztatás első demokratikus parlamentjében, illetve azt követően megbízatásuk lejártával, a polgári életbe visszatérve Magyarország felemelkedéséért dolgoztak.

A kommunisták több mint négy évtizednyi uralma során lepusztított, elszegényített, súlyos adósságokkal terhelt és szellemileg, lelkiileg is megnyomított ország helyreállítása történelmi súlyú kihívás elé állította az új törvényhozás tagjait. A demokratikus és jogállami berendezkedés rövid időn belül megvalósuló felépítését, a piacgazdaság jogi kereteinek kialakítását, az ország nemzetközi kapcsolatrendszerének átalakítását, az ország határain kívül rekedt magyar közösségeikért való felelősségvállalásnak a nemzetpolitikába történő visszaállítását a Szent István-i államszervezéshez fogható jelentőségű tettként fogadjuk el, és elismeréssel illetjük.

Ugyanakkor, az adott külső és belső történelmi helyzet adta nehézségek közepette, a rendszerváltoztatás továbbvitele során hozott döntésekkel nem sikerült gátat szabni a társadalom jelentős részét érintő kiábrándulásnak és a kommunista diktatúrát korábban fenntartó csoportok meg-megújuló uralmi törekvéseinek. E - posztkommunizmusként jelölhető, az ország újbóli lecsúszásának és külső függésbe kerülésének veszélyét többször felidéző - korszakot az új Alaptörvény 2012. január elsejei hatályba lépése zárta le.

Mi, a megbízatását töltő Országgyűlés tagjai történelmünk jeles teljesítményei között tartjuk számon a harminc évvel ezelőtt megalakult népképviselő országépítő munkáját, és újólak elkötelezzük magunkat a rendszerváltoztatás célját és értelmét adó értékek - a szabadság, az alkotmányosság és a nemzeti önrendelkezés - mellett.

Valljuk, hogy csakis a közösség demokratikus akaratnyilvánítás útján kifejezett felhatalmazása szabhat irányt az állam működésének.

Valljuk, hogy csakis egy önmagára értéként tekintő nemzet képes szabad akaratnyilvánításra.

Valljuk, hogy csakis egy, a hagyományaira támaszkodó, de megújulni tudó erős állam alkalmas a szabadság külső és belső feltételeinek biztosítására.

Széchenyi István szavaival valljuk, hogy csakis a 'saját tengelye körül forgó', önálló Magyarország kerülheti el, hogy ismét gyarmati sorba süllyesszék, s csak egy ilyen Magyarország válhat bármely együttműködésben egyenrangú szövetségessé.

Mi, a megbízatását töltő Országgyűlés tagjai 1990. május másodikát visszanyert szabadságunk első napjának tekintjük, mely szabadság arra adatott, hogy az egymást követő nemzedékek ismét nagygyógyék Magyarországot.”

ELNÖK: Tisztelt Képviselőtársaim! Most az imént ismertett politikai nyilatkozat határozathozatala következik.

Mivel az előterjesztéshez összegző módosító javaslat nem érkezett, a javaslat előbb ismertetett, benyújtott szövegéről határozunk. Felhívom figyelmüket, hogy a politikai nyilatkozat elfogadásához az országgyűlési képviselők több mint felének igen szavazatára van szükség.

Kérdezem tehát a tisztelt Házat, elfogadja-e a P/10189. számú politikai nyilatkozat benyújtott szövegét. Kérem, szavazzanak! *(Szavazás.)*

Megállapítom, hogy a Ház 126 igen szavazattal, 1 nem szavazat ellenében, tartózkodás nélkül a politikai nyilatkozatot elfogadta.

Tisztelt Országgyűlés! Kérem, hogy ünnepi programunk zárásaként közösen énekeljük el nemzeti **Himnuszunkat**. *(A teremben tartózkodók felállnak, és közösen eléneklük a Himnuszt. - A teremben lévők helyet foglalnak.)*

Tisztelt Ház! Mai ünnepi ülésünk programjának végére értünk. Most ötperces technikai szünetet rendelünk el, majd napirend utáni felszólalásokkal folytatjuk ülésünket. *(A képviselők egy része távozik az ülésteremből.)*

(Szünet: 11.37 - 11.42)

Elnök: Lezsák Sándor

Jegyző: Földi László és dr. Szűcs Lajos)

ELNÖK: *(Képviselők távoznak a teremből, többen állva beszélgetnek.)* Tisztelt Országgyűlés! A képernyőn négy előre bejelentett felszólaló várja, hogy elmondja gondolatait. Kérem tisztelettel képviselőtársaimat... - legyen szép napjuk odakint! *(Csenget.)* Ez a pillanatkép jellemző a rendszerváltoztatásra: kevesen voltunk, de sokan maradtunk, most meg sokan voltunk, és kevesen maradtunk. *(Dr. Varga-Damm Andrea: Mert nem érdekli őket a...)*

Tisztelt Országgyűlés! **Napirend utáni felszólalások** következnek. Napirend utáni felszólalásra jelentkezett Simicskó István, a Kereszténydemokrata Néppárt képviselője: „Megemlékezés az Ungvári Unióról” címmel. Megadom a szót Simicskó képviselő úrnak, ötperces időkeretben.

DR. SIMICSKÓ ISTVÁN (KDNP): Köszönöm szépen, elnök úr. Tisztelt Országgyűlés! Nagyon meghatározó és szép ünnepi pillanatoknak lehettünk tanúi, de 1646-ban valami hasonló, még ha nem is a rendszerváltás időszakát idéző, de egy nagyon fontos egyházi döntés született, hiszen ez idő tájt az ungvári vár kápolnájában gyűltek össze pravoszláv papok, hogy eldöntsék azt, hogy elismerik-e a római pápa fennhatóságát, primátusát, vagy pedig maradnak pravoszláv papként továbbra is az egyházmezejükben, abban a térségben, azon a felső-magyarországi részen, ahol szolgálatukat ellátták.

Ez a döntés megszületett, ezért is kértem szót és lehetőséget, hogy megemlékezzek erről a történelmi időszakról, hiszen nagyon fontos; nemcsak azért,

mert én magam görögkatolikus hitű és hívő vagyok, hanem azért is, mert azt hiszem, az egyháztörténeten keresztül is a görögkatolikus és a benne élő magyarság és ruszinság is, ez a közel 300 ezer hívet számláló keleti egyház nagyon komolyan szolgálja, gazdagítja és gyarapítja a magyar kultúrát, a nyugati egyházat is.

Engedjenek meg egy rövid történelmi visszatekintést, hiszen a történelem az élet tanítómestere, sok mindent megtanulhatunk belőle, és hozzátartozik az emberiség történetéhez az egyháztörténet is, hiszen minden civilizáció valamifajta vallási talapzaton jött létre.

A magyarság vándorlásai során elsőként a bizánci szertartású kereszténységgel ismerkedett meg, egyes előkelőségei már a X. században Bizáncban lettek keresztények. Ezt mindannyian tudjuk, nagyon fontos azonban, hogy ne felejtjük el ezen történelmi tényeket.

A honfoglalást követően, nyilván a Kárpát-medencébe történő bejövétel és letelepedés után, 953-ban a konstantinápolyi pátriárka térítő püspököt küldött ide, a Kárpát-medencébe Szent Hierotheosz személyében, aki megkezdte a térítőmunkáját, és bizony Szent István király időszakában több metropólia működött az akkori magyar királyság, Magyarország területén. Tudjuk persze, hogy az 1054-es nagy szizmát, nagy egyházszakadást követően ez megcsappant Magyarországon, és a nyugati típusú, a római rítus került elfogadásra, de ettől még a bizánci rítus is helyet kapott a magyar egyháztörténetben.

Tisztelt Országgyűlés! Okmányyszerűen bizonyítható, hogy 1365-ben Nagy Lajos király engedélyével Korjatovics Tódor podóliai herceg szláv anyanyelvű ruszinokat hozott be Kárpátjára, ahol már éltek korábban is szlávok és keleti keresztények. A herceg Munkácson alapította meg az ortodox Szent Miklós-kolostort a Csernek-hegyen.

Az Ungvári Unió létrejöttét Homonnai Drugeth János gróf, Zemplén vármegye főispánja, későbbi országbíró támogatta, egyengette, majd fia, Homonnai György, aki Felső-Magyarország főhadvezére volt, hívta be édesanyjával közösen, Jakusics Annával közösen Parthén Péter szerzetest, a munkácsi kolostor házfőnökét, és Kosoviczki vagy Kosovics Gábor bazilita szerzetest Lengyelországból. Ők győzték meg a Felső-Magyarországon lelkeskedő pravoszláv papokat, hogy támogassák az uniót a Szentszékkal, és ez eredményes lett 1646. április végén.

Teológiai szempontból természetesen megkönnyítette az uniós célok elérését a firenzei zsinat, amely 1439-ben egy komoly határozatot hozott arra nézve, hogy igenis a görög rítust el kell fogadni és támogatni kell, amennyiben a szentatyát az egész egyház fejének tekintik. Nyilván 1646-ban nagyon fontos döntések születtek, hiszen megtarthatták azokat a jogokat, amelyeket a római katolikus papok is megtarthattak, azokat a kiváltságokat megkapták a görögkatolikus lelkészek és papok is.

Kárpátalja ruszin és magyar ajkú, bizánci rítusú hívei az Ungvári Unióval léptek egységre Rómával, ezért történelmi pillanatokot éltek meg akkoriban, és nyilván ezért emlékezünk erre a mai nap folyamán is. Mária Terézia alapította meg számukra a Munkácsi görögkatolikus egyházmegyét 1771-ben, és 1912. május 6-án pedig, hiszen lassan itt is tartunk majd, a Hajdúdorogi egyházmegyét is X. Piusz pápa alapította meg, ami mindenképpen történelmi időszak volt a ruszinságnak is és a görögkatolikuságnak is.

Kárpátalján nem volt ruszin nemesség, egyedül az egyházuk, a papjaik jelentették a megmenekülést és a lehetőséget az élethez, ők képviselték ezt a szegény népet, így egyetlen menedéke és reménye a felekezete, a liturgiája volt az ott élő ruszinságnak és magyarságnak, és ahhoz kötődő szokások és magatartásformák voltak. Van egy ilyen mondané, hogy minden ruszin görögkatolikus, de nem minden görögkatolikus ruszin; ez persze nem teljesen állja meg az igazságot, de azért sok mindent kifejez.

Arra szeretném csak felhívni a figyelmet (*Az elnök csengetéssel jelzi az időkeret leteltét.*), hogy a megmaradás és az erősödés a célja a görögkatolikuságnak is. Én bízom benne, hogy az az építő jellegű alkotómunka, ami megkezdődött, és nyilván a két nagyegyháznak, a két keresztény egyháznak a megbékélési folyamata is tovább fog erősödni az elkövetkező időszakban, szükségünk van erre. Köszönöm szépen, hogy meghallgattak. (*Taps.*)

ELNÖK: Köszönöm szépen, Simicskó képviselő úr. Napirend utáni felszólalásra jelentkezett Keresztes László Lóránt, az LMP frakcióvezetője: „A rendszerváltás 30 év távlatából” címmel. Öné a szó, frakcióvezető úr.

(11.50)

DR. KERESZTES LÁSZLÓ LÓRÁNT (LMP): Köszönöm szépen a szót. Tisztelt Elnök Úr! Tisztelt Országgyűlés! Tisztelt Képviselőtársaim! Államtitkár Urak! A mai napon van a 30. évfordulója a rendszerváltás utáni első szabadon választott Országgyűlés megalakulásának. Ez egy nagyon fontos aktus volt, egy nagyon fontos esemény volt a diktatúra lebontásában, mert valóban egy diktatúra ért véget a rendszerváltás folyamatában, amire utalt is köztársasági elnök úr a beszédében.

Mi úgy gondoljuk, hogy ennek az évfordulónak a jelentőségét semmilyen módon nem szabad relativizálni, semmilyen módon nem szabad lebecsülni. A szabadság, a szuverenitás és a demokrácia olyan értékek, aminek a megvalósulását mindenképpen meg kell ünnepelnünk, és emlékeznünk kell rá. Nagyon fontos, hogy tisztelettel emlékezzünk mindazokra, akik tettek azért, hogy ez a változás bekövetkezhes-

sen, tettek azért, hogy a nemzeti önrendelkezés megvalósulhasson. Nagyon jó lett volna, ha ma az Országgyűlésben a kormánypárti képviselők mint előterjesztők ezt egy olyan dokumentummal, egy olyan politikai nyilatkozattal szándékozták volna megtenni, ami kifejezi egyébként a társadalom mai problémáit, felhívja a figyelmet arra, hogy nagyon sok jogos és kemény csalódás érte a magyar embereket a rendszerváltás után, és kifejezhetjük volna közösen azokat az értékeket, azokat a gondolatokat, amelyeket mindannyian vallunk, és így egyfajta nemzeti egységet is lehetett volna mutatni. Ez nem történt meg. Ezzel együtt is egy nagyon fontos eseményt kell hogy ünnepeljünk.

Néhány dolgot szeretnék kiemelni az elmúlt 30 évből, az elmúlt 30 év vívmányaiból úgy mond. Nagyon fontosnak tartom azt, hogy meg tudott valósulni, megvalósulhatott a határon túl élő magyarsággal kapcsolatos felelősségvállalás mind a jogalkotásban, mind pedig a cselekedetekben is. Nagyon fontos, hogy ez a kérdés a jövőben - ugye, ez sajnos még nem valósult meg - egy valódi nemzeti minimum lehessen. Nagyon bízom benne, hogy ez meg fog valósulni. Jelenleg sajnos nem ez a helyzet. Látható, hogy ebben a kérdésben akár kormányerők, akár néhány ellenzéki párt néha bizony az aktuálpolitikai érdekeit helyezi szem elé, ugyanakkor rendkívül fontos, hogy a sorunk közös, tehát nagyon-nagyon bízom benne, hogy a következő időszakban - mint ugye, az egyik legfontosabb feladatunk - megvalósulhasson egy olyan nemzetpolitika, egy olyan nemzeti minimum legyen, ami soha nem lehet az aktuálpolitika vagy politikai haszonszerzésnek a tárgya és célja.

Nagyon fontos arról is beszélnünk, és ez a politikai nyilatkozat is szól róla, hogy a posztkommunizmus időszaka véget ért-e, hogyan ért véget. És ugye, van egy fontos utalás ebben a politikai nyilatkozatban, hogy a kommunisták több mint négy évtizednyi uralma során lepusztított, elszegényített, súlyosan eladósított, adóssággal terhelt és szellemileg, lelkileg is megnyomorított ország helyreállítása történelmi súlyú kihívás elé állította az új törvényhozás tagjait; ez tökéletesen így van.

A probléma sajnos az, és ezt ki kell mondanunk, hogy az elmúlt három évtized parlamenti többségeinek súlyos mulasztása, hogy a rendszerváltást nem fejezte be valójában azzal, hogy nem biztosította az állambiztonsági múlt feltárását. Tehát a mai napig nem tudjuk azt, hogy a diktatúra egykori fenntartói miképpen hálózták be a rendszerváltó pártokat, és miképpen befolyásolták a rendszerváltás folyamatát. És nagyon fontos kimondani, hogy ez nemcsak a múltról szól, hanem akkor olyan döntések születtek, és olyan folyamatok indultak el, amelyek a mai napig meghatározzák az életünket, akár a társadalmi, akár a gazdasági folyamatokat.

Mi úgy gondoljuk, hogy az áldozatok emlékének megsértése, súlyos megsértése az, hogy az elmúlt három évtizedben nem volt olyan bátor parlamenti

többség, amely megtette volna ezt, és biztosította volna az aktanyilvánosságot.

Azt tudni kell, hogy az LMP frakciója 2011-től kezdve húsz alkalommal terjesztette be az Országgyűlés elé az állambiztonsági múlt feltárására vonatkozó javaslatát, ezt minden egyes alkalommal érdemi vita nélkül utasította el az egykor magát antikommunistaként aposztrofáló és meghatározó kormánytöbbség.

És még egy nagyon-nagyon fontos dologról kell beszélni, és ezzel szeretném zárni: a kivívott nemzeti szuverenitásunkat most is nagyon komoly kihívások, nagyon komoly veszélyek érik. Láthatjuk akár csak az elmúlt tíz év politikájának a nyomán, hogy sokan, sok százezren voltak kénytelenek elhagyni ezt az országot, és mára már minden hatodik anyaországi magyar gyermek külföldön születik.

De láthatjuk azt, hogy igen gyakran a döntések során bizony a nagyhatalmi érdekek előtérbe kerülnek a nemzeti érdekekkel szemben. És ha feltesszük, mert fel kell tenni azt a kérdést, hogy van-e most Magyarországnak olyan kormánya, amely következetesen és megalkuvás nélkül képviseli a magyar nemzeti érdekeket, akkor azt kell mondanunk, hogy nincs.

És ezzel együtt is, és mindannyiunknak ezt tudni kell, hogy akkor tudunk méltóképpen emlékezni elődeinkre, ha nemcsak szavainkban, hanem a tetteinkben is mindig a magyar nemzeti érdek szolgálata irányít bennünket. Köszönöm szépen a lehetőséget. *(Taps a Jobbik soraiból.)*

ELNÖK: Köszönöm, frakcióvezető úr. Napirend utáni felszólalásra jelentkezett Z. Kárpát Dániel képviselő úr, a Jobbik képviselője: „Meddig még?” címmel. Öné a szó, képviselő úr.

Z. KÁRPÁT DÁNIEL (Jobbik): Tisztelt Elnök Úr! Tisztelt Ház! 30 esztendővel a kommunizmus látszólagos bukása után a Fidesz-KDNP képviselői ünnepelnek, mert úgy érzik, ünnepelniük kell. Én magam először mindig azt a pontot keresem, amiben egyetérthetünk, vagy amit közösen meg tudunk fogni. Igen, minden tiszteletet megérdemelnek azok a valódi magyar harcosok, akik hozzájárultak egy diktatúra lebontásához, és segítettek elérni egy lehetőséget; egy olyan lehetőséget, amely egy valóban szabad, demokratikus nemzetállam felé vezet, és én ma arról szeretnék megemlékezni, hogyan árulták el ezt a lehetőséget az elmúlt 30 év kormányai.

Természetesen tehetünk árnyalatbéli különbségeket színezetek tekintetében, és hozzáállás tekintetében, de az elmúlt 30 évet kell vádolnom. Az elmúlt 30 év kormányait vádolom a spontán privatizációért, azért, hogy teljes termelőágazatainkat, munkahelyek százazreit újra verték, játszottak át külföldiek kezére mindenféle kontroll nélkül, és ahogy Balczó Zoltán kiváló képviselőtársam megjegyezte, valóban az előző rendszer lovagjai, illetve a külföldi befektetők álltak sorba válllvetve, és kaptak indokolatlan kedvezménytömeget a magyar kormányoktól, a magyarországi kormányoktól.

Vádolom az elmúlt 30 év kormányait a Trianon 100. évforduló kapcsán, nemcsak az ukrán-magyar alapszerződésért és további önfeladó, megalkuvó, térdre boruló aktusokért, hanem azért, mert időközben minden utódállam szétesett, a történelem futószalagon szállította a lehetőségeket azt illetően, hogy elszakadt részekben élő magyar testvéreink számára autonómiát, a lehető legmagasabb fokú önrendelkezést harcoljunk ki. Ehhez képest hol tartunk ma? A Fidesz-KDNP a nemzetközi szinten az autonómia szót szinte ki sem meri ejteni, és éppen most egy egy-milliós aláírásgyűjtés sikeréért szorítunk együttesen, viszont az erre felszólító felhívást nem találom meg minden magyar parlamenti képviselő közösségi oldalán.

Vádolom az elmúlt 30 évet, az elmúlt 30 év kormányait az Unióval kötött, elképesztően önfeladó, szervilis szerződésért, amelynek letárgyalását a fejezetek egy része tekintetében a Fidesz vitte végig, egy másik része tekintetében pedig az MSZP. Itt vállalták fideszes és MSZP-s potentátok felváltva, hogy a Magyarországot illető mezőgazdasági támogatások a régi tagállamok 25 százalékát tehessék ki maximum, itt tették a földet a tőke szabad áramlása fejezetbe, és hát, itt láthatjuk azt, hogy egymással válllvetve az önfeladásban vitézkedtek az említett kormányok.

Vádolom őket 2004. december 5-ért, amikor az MSZP és az SZDSZ egy elképesztően demagóg, magyar testvéreink ellen folytatott kampányt folytatott, a Fidesz pedig egy gyáva, lényegében kiállítás nélküli kampányt hozott le, melynek a végeredménye egy olyan eredménytelen népszavazás, amely elképesztően mély sebeket ütött magyar testvéreink körében.

Sok mindenért vádolhatnám még az elmúlt 30 év kormányait, de koncentráljunk az elmúlt tíz esztendőre! Vádolom Magyarországot kormányait amiatt, hogy a visegrádi országok tekintetében az életszínvonalat vizsgálva a legalacsonyabbat Magyarországon találjuk.

Vádolom őket azért, amit miniszterelnök úr Szaúd-Arábiában egy konferencián meg is erősített, hogy úgy csábítják ide a működő tőkét, melynek értelmében a munka törvénykönyve kellőképpen rugalmas, a magyar munkabérek pedig kellőképpen alacsonyak. Vádolom őket ezért a hozzáállásért, mert így nem lehet nemzetállamot építeni.

Vádolom őket a multik elképesztő kiszolgálásáért. Kritizáltam ezt a viselkedést a Gyurcsány-Bajnai-kormányok alatt is, mert állítom, hogy önfeladó, mármár gazdasági árulással felérő módon kényeztették indokolatlanul ezeket a multicégeket, de szeretném elmondani, hogy a 2010 óta regnáló Orbán-kormányok még ezen a katasztrofális dologon is túltettek, és elképesztő kedvezményekkel dotálják azokat a cégeket, akik piacnak, vadászterületnek tekintik hazánkat, de lényegében semmi többnek.

Vádolom ezeket a kormányokat a devizahitelesek kálváriájáért, a tízezer fölötti kilakoltatásokért, azért, hogy emberek tömegeit hagyták az út szélén,

lényegében semmit sem téve értük, teljes társadalmi csoportokról mondván le, vegytiszta neoliborális módon.

És hát, leginkább vádoló a 30 év kormányait azért a demográfiai mélyrepülésért, amely mindenféle kormányzati hazugsággal szemben egy olyan helyzetet idézett elő, hogy fogyatkozásunk már-már csak a csodával felérő módon lassítható, illetve állítható meg a későbbiekben. Én még mindig bízom abban, hogy ez így lesz.

De ünnepelni nincsen okom. Azokban a hetekben, amikor emberek ezreit küldik haza indokolatlanul a kórházakból, és nagyon sokan közülük az életüket veszítik el azért, mert hagymázás lázálmaiban ez a kormányzat megfogalmaz egy tervet, ezt fűnyírólvszerűen végigviszi az érintettekkel, az egyszerű magyar emberekkel való egyeztetés nélkül, és teszi ezt az élet minden területén, márpedig mindannyian a történelem ítélőszéke elé kerülünk.

Én magam szégyellném magam a történelem ítélőszéke előtt, hogyha ezen a napon bármit is ünnepelnék. Köszönöm a lehetőséget.

(12.00)

ELNÖK: Köszönöm, képviselő úr. Szintén napirend utáni felszólalásra jelentkezett Varga-Damm Andrea képviselő asszony, a Jobbik képviselője: „Ez nem a mi, hanem a ti 30 évetek volt” címmel. Öné a szó, képviselő asszony.

DR. VARGA-DAMM ANDREA (Jobbik): Köszönöm a szót, elnök úr. 2257 ülésnap, hat köztársasági elnök, hét miniszterelnök, nyolc házelnök, ez a harminc év termése. 1990. május 2-án egy szerdai nap volt, amikor megalakult az új, demokratikus Országgyűlés, s azon Oszter Sándor elmondta Petőfi Sándor: Az országgyűléshez című versét. Én akkor azt hittem, hogy azt értik majd. Azon a napon, ma ezt az évfordulót nincs okunk ünnepelni, mert a magyar társadalom számára az elmúlt harminc év óriási kudarc. Emlékezni van okunk, ünnepelni nem. Ezért nem vettünk részt magunk sem az ünnepi ülésen.

Áder János beszédében megemlékezett azokról a tanúkról, akik '90. május 2-án azon az ülésen felszólaltak, és emlékeztettek történelmünkre. Azt sajnálom, hogy nem nagyon idézett belőle. Varga Béla azt mondta: „Ha jól tudunk élni a lehetőségekkel, ez az út el kell hogy vezessen bennünket a jól boldoguló, szabad, demokratikus Magyarország teljes felépítéséhez, amelyben a nép akarata érvényesül.” Mára mit látunk? Neobolsevista hatalomgyakorlás, neoliberális gazdaságpolitika és fundamentalista társadalompolitika. Ez forgácsolja szét magyar népünket. A harminc év eredménye a rablóprivatizáció, az egyenlő elbánás hiánya és a korrupcióra épülő kormányzás.

Aztán a következő szavak: „Az érdemosztás a nép feladata, és idő kérdése. Még korai. Felelős politikusok nem szenvedhetnek emlékezetkihagyásban.” - ajánlották az utódoknak. Mit látunk ma? Mára kormányzati öntömjenézés, önimádat, öndicséret, és a nép butításának ez a legfőbb eszköze.

Aztán folytatták a tanúk '90. május 2-án: „Gondoljunk arra is, hogy az érdem nemcsak a miénk, hiszen szerencsés külső, illetve nemzetközi változások nagymértékben segítettek a magyar szándékok valóra váltását. Elismeréssel adózom a nagy orosz birodalom vezetőjének, aki nagy államférfihoz illően zárta be a kis magyar nép és az ő népe viszonyát és annak legszomorúbb fejezeteit.” Bizony, ha nincs Mihail Gorbacsov és az a jó pár politikus, aki ebben minket segített, akkor az a hét politikus, akít ma láttunk, hogy harminc éve országgyűlési képviselő, nem élvezhetné mindenke gyümölcsét.

Aztán folytatták a tanúk: „A józan érzésű és gondolkodású emberek békességre, megértésre és törvényes rendre vágnak. Következzék hát a nemzetépítés megfontoltsága, érdemi vita és munka a politikai és gazdasági demokrácia érdekében, amelyben a munkásembernek és a vállalkozónak, az értelmiséginek és a parasztembernek egyaránt megadatnak az állampolgári méltóság, a félelem nélküli létbiztonság és boldogulás. Lépjen a széthúzás, a demagógia és a kicsinyes pártönzés helyébe a nemzeti érdekek etikai kódexe teljes hatóerejével!” Ehhez képest mi volt a harminc év alatt? 2001-ig viszonylag tényleges fejlődés és törekvés arra, hogy ezt beváltsák, de azóta csúszik a lejtőn hazánk népe az iszonyatos polarizáció eredményeként és amiatt, hogy az igazságból kivett az „i”. Ismétlem: az igazságból kivett az „i”.

Majd folytatták a tanúk: „Történelmünkben a magyar egység hiánya, a lélekleben dúló polgárháború hozzájárult nagy nemzeti tragédiáinkhoz. Egyéni kívánalmak, politikai ambíciók, világnézeti osztályharcok vagy faji ellenségeskedések nemcsak a néplelki egységének ártanak véstesen. Mélyen be kell idegződnie a magyar tudatba annak, hogy hibáinkért most már egyedül vagyunk és leszünk a felelősek.” Változott mára ebből valami? Mindenki hibás, csak a magyar kormány nem.

Majd folytatták: „Nem a vérében, hanem a lelkében és szellemében értékes a magyar.” S mit tudunk meg ezen a héten? Aki nem ért egyet a Fidesszel, az nem a nemzet része.

Aztán Kéri Kálmán így folytatta: „Ha nem olyan helyzetet teremtenek önök, kedves képviselőtársaim, hogy a magyar anyák érdemesnek tartásuk, sőt, kötelességüknek, hogy szüljenek, akkor mindig rosszabb és rosszabb helyzetbe kerülünk itt, a Kárpátok között.” Hova jutottunk? A magyar anyák már pénzért sem szülnek.

És aztán Vörös Vince, az Ideiglenes Nemzetgyűlés volt jegyzője fejezte be gondolatait 1990. május 2-án. Azt mondta: „Ady Endrét idézem: 'Most percemberkének dáridója tart, / De építésre készen a kövünk, / Nagyot végezni mégis mi jövünk. / Nagyot és

szépet, emberit s magyart.” Ő akkor ezzel zárta sorait.
(Az elnök a csengő megkocogtatásával jelzi az idő leteltét.)

Ma pedig én azzal zárom soraimat és szavaimat, hogy még mindig percmemberek dáridója tart. Köszönöm a figyelmüket. (Z. Kárpát Dániel és dr. Keresztes László Lóránt tapsol.)

ELNÖK: Köszönöm szépen, képviselő asszony. Tisztelt Országgyűlés! A napirend utáni felszólalások végére értünk. Tájékoztatom önöket, hogy a tavaszi ülészak **következő ülésére** 2020. május 4-én kerül sor.

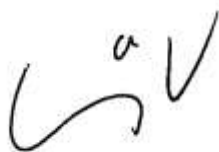
Megköszönöm munkájukat, szép napot, jó napot kívánok! Az **ülést bezárom**.

(Az ülés 12 óra 6 perckor ért véget.)

Földi László s.k.
jegyző

Dr. Szűcs Lajos s.k.
jegyző

A kiadvány hitelül:

Dr. Bárány Tibor
az Országgyűlés Hivatala törvényhozási főigazgató-helyettese

Szöveghű jegyzőkönyv
Felelős kiadó: dr. Such György, az Országgyűlés Hivatala főigazgatója
Szerkeszti és előfizetésben terjeszti: az Országgyűlés Hivatala,
Törvényhozási Igazgatóság, Jegyzői Iroda
Budapest, V. Kossuth tér 1-3.
Postacím: 1357 Budapest, Pf. 4
Telefon: 441-4222
Telefax: 441-4599
MINDEN JOG FENNTARTVA!
ISSN: 2064-6666 (Nyomtatott)
ISSN: 2064-8367 (Online)